

WÕTA ja LOE!

№ 10. — VIII aastafäif.

Sõda.

Teed ja teeäärjed fäis furnukehased. Purustatud liitmefega lamawad seal, mõned fundmatufeni moonutatud. Näod walust kottu kistud, palged kahwatud, peaaegu rohelistised. Weri, kõitjal weri... Südanflõhestawalt oigab seal keegi, pidades surmaga wõitlust. „Ema!“ Jostab keegi — kuid kodu ja ema on kaugele ning ta sureb, nägemata oma kalleid. Eemal mürksumad kahurid, sülitawad tuld ja surma, ülewal põrisewad lennukid, külwates häwifust. Häwinewad linnad, kodud, miljonid surewad enneaegselt, inim põlwe pingutused muudetakse nulliks üürise ajaga.

See on sõda — metsit, kole!

Teda kardetakse, kuid siiski ta kufufakse wälja. Kui möödus häwifaw suur maailmasõda, siis wõl-di — see on wiimane. Oleme sellest weriselt õppinud, et seda weel uuesti korrata. Inimkond ja kultuur arenewad, inimesed muutuwad paremaks, kultuursemaks — jeepärast pole karta enam sõda.

Kultuur ei ole parandanud inimkonda, sest ta pole parandanud inimest ennast. Kõige fjiwiliseeritum ajajärf ja inimesed walmistawad ette kõige hirmsamale tapatalgule. Inimese süda on jäänud muutumatuks. Ta on jäänud endiselt ahneks, kõrgiks, tooreks.

Mits kultuur ei õnnestu ini-

meste parandamisel? Seeft eriti moodne kultuur — on arvest wälja jätnud Sumala. Kristust põlgaw, materialistlik oma olemulsel ei wõi ta õnnestuda. Ainult Kristus üksi wõib parandada inimjüdanit, teha selle uueks, pannes sinna wiha asemele armastust, halastamatuse asemel kaastunnet. Seda wõime näha riigi ja ühistonna algrahwuse pere-konnas. Kus walitseb Kristuse meel ja armastus, seal on perekonnas koostöla ja rahu.

Me wajame Kristust. Kõik, mis alatakse Sumalata, ebaõnnestub, häwineb. Kommuniim püüdis kaotada rahwuste wahesid, kuid tõi selle asemele jälle klassiwiha. Fashim ja rahwusossialim kaotasid klassiwiha, kuid lõid rahwusliku sallimatuse — ja jälle on tulemus sõda.

Kui on sõda, siis tähendab see, et surmal on lõikuseaeg. Ja seda juft inimelised kardawad. Kas olem walmis selleks? Kui riigifaitse alal on tehtud kõik, mis võimalik, et kindlustada maa piire, siis ei tähenda see seda, et oleksime kindlustatud surma wastu. Surm wõib tulla ka sõjata — kuid kas oled walmis, walmis nii, et igawese elu loofust südames kandes wõid astuda üle igawiku raja?

Et olla nii, selleks wajame Jeesust Kristust. Tema lepitama were laudu omandame puhastatud südame, millesse asub Sumala rahu, ja see annab meile julgust ka surmale wastu minna. Kas on põhjust sellel inimejel karta surma, selle wahetord Sumalaga korras ja kes teab, et astudes läbi surma teda ootab ees igawene rõõm ja õnnistus? Ei — sellepärast ka esimesed kristlased läksid rõõmuga wastu surmale. Ja ikka leiame inimesi, kes on rõõmja järaga palgeil läinud surmale wastu sel lihtsal põhjusel, et nad olid Jeesuse läbi päästmist ja igawest elu omandanud.

Seda wõid sinagi. Sindki kutsub Sumal ja ulatab sulle lepitama käe. Jeesus tahab ka sinu elu uuendada ja oma werrega puhtaks pesta su südant patust. Kuffa ta juurde.

Surm niidab. Tuhanded inimesed warisewad ka ees kui rohi niifja wifaki ees. Tuhanded hinged hukkuvad, kuna pole elus hoolinud Kristusest, tema armust. Surra lepitamata südamega, Kristusega — tähendab igawesti hukkuda. Peale surma ei ole enam wõimalusi pööramiseks ja pääsemiseks. Seal on igawesti hilja.

Mured.

Uhhelt noorelt tüdrukult küsiti ford, mis on mured, ja ta wastas:

„Mured on sellest, et inimene mõtleb tulewikku, nagu ei oleks Sumalat olemaski.“

See oli õige wastus. Kui meie Sumalat arwestame, siis me ei saa enam muretsjeda, sest Sumal, kes loonud taewad ja maa ja neid ülewal peab, jaksab ka meidki läbi kanda kõigist, mis iial elus meile

ette tuleb. Jätame aga Sumala arvest wälja, on silmapilkselt mured meie jüdames walitsemas. Kui hea on seepärast elu Sumalaga — meie pole enam üksi, ei pruugi üksi koormaid kanda, waid meil on, kelle peale kõik tohime weerefada. Sumal on öelnud ju oma Sõnas: „Weeretage minu peale kõik oma mured, jest mina muretjen teie eest!“ 1. Peetr. 5,7. Kuid Isjand wõtab meie mured enda kanda ja hoolekande ning wastutuse meie eest endale, kui

meie usaldame kogu oma elu temale. Ei tee meie seda siis ei ole meil mingit õigust nõuda, et Sumal meie eest muretseks. Kui midagi tahaksid elada oma tahtmise järgi, kuidas neile meeldib, kuid siiski nõudes, et Sumal nende eest muretseks. See on wõimatu. Anna ennak enne firwelt Sumalale, siis maksawad sinu kofta ka need auhised Sumala lubadused, milliseid Sumal ei murra, et ta muretseb sinu eest.

Meie elu on kui wari.

Krahw A. Berg, pärit Eestist, kes hiljuti läts misjoniarstina Hiina kannatajaid abistama, kirjutab oma reisikirjelduses järgmist:

Uhel päewal jaine kõige meeletuletu elu lühidusest. Meil oli teises klassis wäike orkester, milline iga päew mängis meile. Uhel päewal tshellomängija, juba wanapoolne mees, heitis päewal puhkama. Kui oli waja feda funni aja pärast üles aratada kontserdiks, leiti ta jurnult. Südamehalwatus! Samal õhtul widi olema masteraad, kuid nüüd need jäeti ära. Särgmijel hommikul peeti matused. Päewal sõitew misjoni-inspektor toimetas waimuliku talituse, kõneldes kõikselt sellest, kuidas ainuke kõige tähtsam on, et meie nimed oleksid kirjutatud eluraamatus. Siis kõneles kapten, kes on õpetaja poeg, päris lühidalt ning jelle järel kirj orkestri

helidel lasti aeglajelt merre. Tema, kes weel mõned funnid fagasi oli liikunud meie hulgas, puhkas nüüd merejügamustes. See oluks ta wiimane reis, jest siis widi ta end teenistust lahti wõtma. Ei wõinud ta arwata, et see oli üldse ta wiimane matt, enne igawikku astumist. Kurb oli kindlasti see surmajõnum, mis jõudis Sakamaale ta naisele ja muile omastele.“

Õed ja kindel, et sinu reis, mille ja teed wõi kawafsed teha jellel rongil, laewal wõi autol — ei ole su wiimane reis, seega reis igawikku? Oled ja siis walmis astuma selle palge ette, kes sulle elu on andnud? On ju patud pestud Teesuse Kristuse werega? On õudne jurra äkki — päästmatuna. Kui hea aga, kui elu on kinnitatud Sumalas, siis on surm ukseks — toju, igawesse õndsusse.

⊗

Almud trükk Dr. Salmage „Hoiatus ülewalt“.
Põnew, arataw. Hind 10 senti. Tellida toimetajalt.

Laulud.

Viisil: Mis oled sina, armas Jeesus, teinud. P. 48.

Jehooma Jumal, nüüd on meie mõte Palwele fulla sinu palge effe,
Tee taewaluugid meie üle lahfi: Kuule meid, Isjand!

Jehooma, räägi, meie tah'me kuulda Ja alanduses õppida ju lõna,
Aifa meid jellest õiget aru jaada; Kuule meid, Isjand!

Viisil: Nüüd on see päev ju lõppenud. P. 18.

Loo puhas jüda minule, Mu õnnistegija, Et kõlban sinu riigisje,
Kui pean jüit lahkuma.

Oh puhasta mind werega, Mu patu roojusest, Mu kõlbatus tuleb
üfjinda Su armu fäiujeft.

Ma annan ennast ferwelt jull', Mu hinge peiuks, Ei ole armjam
ükski mull' Kui ja, mu Seejufe.

Viisil: Las ma lä'en. P. 486.

Falleks, falleks, Kallis hingepeiuks, Südamest jind palun wäga,
Lase mind, kui waewab häda, Näha jind, mu Seejufe!

Werega, werega Minu jüdanst puhasta! Tõmba ja mind oma ligi,
Siis ei wõi mind ükski wägi Sinust ära fiskuda.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Lisa 30.

Olgu elu jün maailmas Wäga piff wõi lühike, Päris elu on seal
faemas, Sinu juures, Seejufe; Oh jün õnnista ja hoiä Oma nõtra
lapsufest, Lase mind ju inglid wiia Taewariiki igaweft!

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind ä 2 senti,
10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s.,
välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni
hääks ja kaastõid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.
Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ trükk Tallinn 1939.

Ilmus 27. septembril 1939. aastal.

